

שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים מושיטים את הקרשים מזו לזו אבל לא זורקים. לפי שיטת רש"י ז"ל לעיל (ד"ה פטור) שפירש המושיט הוא העוקר דבר מרה"י זו וכשהוא עומד במקומו נותנו כולו ברה"י אחרת דרך (ארץ) [אורך רה"ר]. (ו)אתיא הך סיפא שפיר כי ארבעה עגלות (זיו) [היו] המהלכות שתיים שתיים כדמוכח לקמן בגמרא, והיו (ניצוצות) [נתונות] אורכם באורך רה"ר ורחבן ברוחב רה"ר וכשהיו רוצים לטעון אותם לא היה הדבר קל להוליך הקרשים בכתף עד העגלות הראשונות מפני כובד הקרשים אלא עומדים לויים על העגלות האחרונות הסמוכות למשכן ולויים אחרים (אוי) עומדים על העגלות הראשונות ופורקי המשכן נותנים הקרשים ללויים העומדים על העגלות האחרונות והם מושיטים ונותנים אותם ללויים שעל העגלות הראשונות והיתה הושטה זו מרה"י לרה"י

דרך (אורח) [אורך] רה"ר כי העגלה רה"י היא והיתה הושטה בעקירה והנחה גמורה לדעת רש"י ז"ל ואחר שנטענו העגלות הראשונות טוענין את האחרונות. אבל מן העגלה לעגלה שבצדה לא היתה הושטה, ולא מבעיא לפירוש רש"י ז"ל (לקמן צ"ט ע"א ד"ה אמר רב) שסובר כי כל עגלה ועגלה היתה טעונה [לעצמה קרשים] שלה י"ב קרשים בכל עגלה, אלא אפילו לפירוש ר"ת ז"ל ורבינו הרב ז"ל שפירשו שהקרשים היו מתוחים מעגלה זו לעגלה זו שבצדה אין זו הושטה על דעתם שדבוקות היו העגלות ולא היה רשות הרבים ביניהם. אבל לדעת רבינו האיי גאון ז"ל האומר (עי' לעיל ד"ה המושיט) כי ההושטה היא בדבר המתוח והמונח בין שתי רשויות היחידים

ראשו אחד ברשות היחיד זה וראשו השני ברשות היחיד זה, א"כ היאך היתה הושטה זו בעגלות שהיו זו אחר זו, [ו]היה לו לומר שתי עגלות זו בצד זה ברשות הרבים (מושיבים) [מושיטים] את הקרשים מזו לזו. ותמהני על רבינו האיי ז"ל שכתב וזה לשונו⁽¹⁾ כי כך היו העגלות שנמסרו במדבר ללויים (שיש) [ומתני] עגלות זו אחר זו ברה"ר והיו (ה)מותחין קרשים ומציבים קרש על שתי עגלות ראשו האחד על זו וראשו האחד על זו [כנסר] שפירשנו [עניינו] למעלה (ששנינו במדבר ללויים ששנינו) שמרכיבים מזה לזה להיות שתיהם רשות אחת וזה היו שתיהם בדיוטא אחת. וכתב רבינו האיי גאון ז"ל והזהירו בפירוש זה כי [ב]טורח גדול נגלה לנו ע"כ. וזה דבר מתמיה מאד וכי הקרשים מתוחים היו לאורך העגלות מזו לזו שלאחריה, והלא הקרשים על דופני העגלות על חמשה אמות של (חמשה) ארך העגלה [היו] כדאיתא (לעיל) [לקמן] (צ"ח ע"א) בהדיא. אלא ודאי פירוש רש"י ז"ל הוא הנכון. והא דאמרין